

Sygn. akt V CZ 25/06

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

SSA Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego "B."

Z. Z. i A. Z. spółka jawna w S.

przeciwko I. Sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 28 kwietnia 2006 r.,

zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 grudnia 2005 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 22 grudnia 2005 r. Sąd Apelacyjny odrzucił apelację pozwanego – I. Spółki z o.o. od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lipca 2005 r. Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja sporządzona przez radcę prawnego nie zawiera wskazania, czy wyrok sądu pierwszej instancji jest zaskarżony w całości czy w części, co sprawia iż apelacja nie spełnia wymagania określonego w art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c., wobec czego podlega odrzuceniu bez wzywania do usunięcia tego braku.

W zażaleniu na wymienione postanowienie pozwany zarzucił, że wbrew zapatrywaniu Sądu Apelacyjnego, wobec wskazania w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia i zawartego w niej wniosku, jednoznacznie wskazany został zakres zaskarżenia. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Apelacja od wyroku Sądu Okręgowego w C. z dnia 27 lipca 2005 r., sporządzona przez pełnomocnika pozwanego będącego radcą prawnym, oznaczając wyrok, od którego została wniesiona, nie zawiera wskazania, że jest on zaskarżony w całości czy w części. Wobec jasnej treści art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c., ściśle rzecz biorąc jest to brak apelacji. Z formalnego punktu widzenia braku tego nie sanuje oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia ani zamieszczony w apelacji wniosek „o oddalenie powództwa lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”. Wprawdzie pośrednio wynika z nich zakres zaskarżenia, ale wskazanie w apelacji, czy wyrok jest zaskarżony w całości czy w części, stanowi samodzielny element apelacji (art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c.), odrębny od elementów apelacji przewidzianych w art. 368 § 1 pkt 5 i w art. 368 § 2 zd. pierwsze k.p.c. Oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia i prawidłowo sformułowany wniosek apelacyjny zawsze pośrednio wskazują na zakres zaskarżenia, co nie oznacza, że mogą one zastąpić

brak przy oznaczeniu zaskarżonego wyroku wskazania, czy jest on zaskarżony w całości czy w części (a jeżeli w części, to w jakiej).

Powyższe stwierdzenia nie są jednakże wystarczające do rozstrzygnięcia zażalenia i nie mogą zdecydować o tym rozstrzygnięciu.

Chociaż to od sądu przy wydawaniu wyroku wymagane jest dochowanie najwyższej staranności, kodeks postępowania cywilnego nie wyklucza możliwość zaistnienia w wyroku niedokładności, błędów pisarskich albo rachunkowych lub innych oczywistych omyłek i przewiduje tryb ich usuwania (art. 350 k.p.c.). Trudno przyjąć, by miarą staranności stron w postępowaniu cywilnym były surowsze kryteria. Ogólną miarę tej staranności, której dochowanie nie powoduje ujemnych konsekwencji dla strony, określa art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c. Głosi on, że mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Przepis ten nie zawiera zastrzeżenia, że nie dotyczy pism wnoszonych przez adwokata, radcę prawnego i rzecznika patentowego, ma więc zastosowanie także do pism przez nich wnoszonych. Wyjątek od zasady przewidzianej w art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c. zawiera m.in. art. 370¹ k.p.c. Jednakże niedopełnienie określonego w ustawie wymagania, które powinna spełniać apelacja sporządzona przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, nie wyklucza w okolicznościach danego przypadku uznania, że jest to oczywista niedokładność apelacji, nie stanowiąca przeszkody do nadania jej biegu i jej rozpoznania. Nie można przy tym zapominać, że od oceny sądu, czy niedopełnienie ustawowego wymagania apelacji jest brakiem powodującym jej odrzucenie, czy też stanowi oczywistą niedokładność nie wywierającą takiego skutku zależy, czy strona będzie mogła zrealizować konstytucyjnie zapewnione prawo do rozpoznania jej sprawy przez sąd drugiej instancji (art. 176 ust. 1 Konstytucji).

W sytuacji, gdy bez szczegółowego badania treści apelacji, w sposób oczywisty wynika z niej zakres zaskarżenia wyroku sądu pierwszej instancji, oznaczenie w apelacji zaskarżonego wyroku bez wskazania zakresu zaskarżenia kwalifikuje się jako oczywista omyłka w sformułowaniu elementu apelacji

przewidzianego w art. 368 § 1 pkt 1 k.p.c., nie powodująca odrzucenia apelacji stosownie do art. 370¹ k.p.c.

Nie tylko ze wskazanej w apelacji wniesionej przez pozwanego wartości przedmiotu zaskarżenia i z zamieszczonego w niej wniosku, ale też z jasnej treści zarzutów tej apelacji i ich uzasadnienia w porównaniu z treścią zaskarżonego wyroku wynika, że wyrok ten zaskarżony został w całości. W tej sytuacji niewskazanie w apelacji, czy wyrok sądu pierwszej instancji został zaskarżony w całości czy w części jawi się jako oczywista niedokładność, niestanowiąca przeszkody do nadania apelacji biegu i jej rozpoznania (art. 130 § 1 zd. drugie k.p.c.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy uznał zażalenie za zasadne i na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁶ k.p.c. postanowił jak w sentencji.